

dnou vůni střemchy, plynoucí jediným, věčným, nekonečným tokem, v němž je všechno . . . Vždyť co to znamená zapomenout? Na starých příbězích vyrašila přes noc nová zeleň, měkký zelený poprašek, světlé, husté pupence vyrazily v každém póru rovnoměrnými štětičkami jako chlapecké vlasy druhý den po stříhání. Jak se jaro zelená zapomenutím, jak ty staré stromy znovu získávají sladkou a naivní nevědomost, jak se nezatížené paměti probouzejí větévkami, jen s kořeny zarostlými do starých příběhů! Ta zeleň je bude ještě jedenkrát čist úplně znova a slabikovat od samého začátku, tou zelení příběhy omládnou a začnou žít ještě jednou, jako by se nikdy neudály.

Je tolik nenarozených příběhů. Ó ty žalostné sbory mezi kořeny, ty navzájem se překřikující povídačky, ty nevyčerpatelné monology uprostřed náhle propukajících improvizací! Bude dost trpělivosti k naslouchání? Před nejstarší vyslechnutou historkou byly jiné, které jste neslyšeli, byli bezejmenní předchůdci, nepojmenované romány, obrovské, bledé a monotónní epeje, beztvaré byliny, neforemné kadluby, giganti bez obličejů zaléhající obzor, temné texty k večerním dramatům oblak a ještě dále – knihy – legendy, knihy nikdy nenapsané, knihy – věční nápadníci trůnu, bludné a svržené knihy in partibus infidelium . . .

Mezi všemi příběhy, které se nerozpleteny tísň u kořání jara, je jeden, který už dávno přešel v majetek noci, navždy usedl jako naplavenina na dně obloh – věčný doprovod a pozadí hvězdnatých

prostor. Každou jarní nocí, ať se v ní děje cokoli, prochází tento příběh velikými kroky přes nesmírný kvákot žab a nekonečné klapání mlýnů. Muž jde pod hvězdnatým semelkem, sypoucím se z žernovů noci, jde nebem, jde velikými kroky, v záhybech pláště skrývá děťátko, je ustavičně na cestě, na neustálé pouti nekonečnými pláněmi noci. Ó obrovitá žalosti samoty, ó nezměrná sirobo v prostorách noci, ó zátřpyty vzdálených hvězd! Na tomto příběhu už čas pranic nezmění. V každém okamžiku právě přechází přes hvězdné horizonty, právě jde kolem nás velikými kroky, a tak to bude věčně, stále znova, neboť jedenkrát vykolejen z času je nevyměřitelný, bezedný, žádným opakováním nevyčerpatelný. Muž jde a drží v náručí dítě – schválně opakujeme tento motiv, to žalostné moto noci, abychom mohli vyjádřit přerušovanou plynulost jeho chůze, chvílemi zastíranou propletením hvězd, chvílemi zcela neviditelnou po dlouhé němé intervaly, kterými profukuje věčnost. Vzdálené světy přicházejí blízko, blizoučko – strašlivě barvitě, posílají věčnosti prudké signály v němých, nevýslovných hlášeníh – a on jde a konejší děvčátko, ustavičně, monotónně a beznadějně, bezmocný vůči tomu šepotu, těm strašně sladkým domluvám noci, tomu jedinému slovu, v něž se utvářejí ústa ticha, zatímco je nikdo neposlouchá . . .

Je to příběh o unesené a vyměněné princezně.